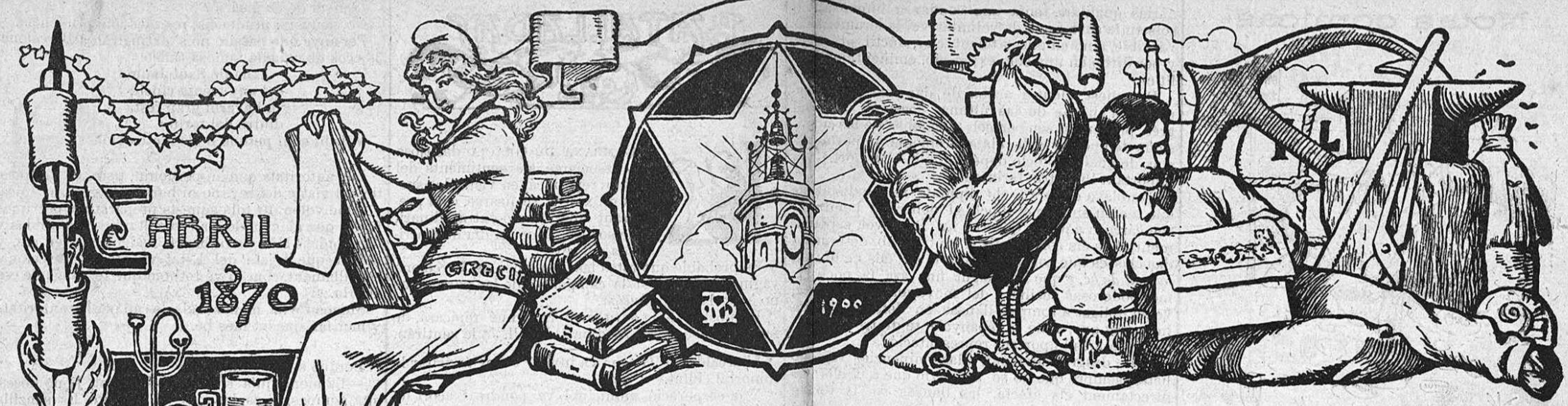

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

ÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernàgosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

ON epitafi el que posa *El Nacional* sobre las portas del Congrés, l'endemà mateix de tancar-se las sessions:

«No hay ejemplo en el extenso yermo de la vida constitucional española, de esterilidad semejante á la de este período de Cortes que fué inaugurado por Maura con la cómica invocación de «luz y taquígrafos».

«Luz y taquígrafos! Y la luz solo ha servido para alumbrar en la pista las cabriolas del acróbata parlamentario, y los taquígrafos no han hecho otra cosa que confeccionar los bouquets retóricos, sin perfume de elocuencia, que la oratoria desenfadada del sacamuelas iba arrojando al hemisiciclo.»

Aquesta impressió pot completarse ab un párrafo de un article de *El País*, titulat: «Lo que muere y lo que nace» y que diu així:

«Muere el régimen cerrando las Cortés, cuyas tareas puramente retóricas no dejan más rastro que el hervor de escándalo que el mismo presidente del Consejo calificó de espuma de cerveza.»

«Nace la Unión Republicana que, cumplido su primer año de existencia, puede ostentar una organización completa y el boletín de estruendosas victorias sobre sus enemigos.»

La forsa y l'brío del partit republicà's manifestaren per tot Espanya ab las manifestacions commemoratives de l' Assamblea del 25 de mars. En gran número's contan las celebradas, reynant per tot arreu l'entusiasme mes calurós y la ferma resolució de proseguir ab mes decisió que may la gran campanya, fins á conseguir la completa regeneració de la patria al amparo de las instituciones republicanas.

Tota la política versa avuy sobre l'viatge regi, pròxim á realitzar-se.

Tothom està conforme en atribuir á n'aquest acte, qu'en circunstancias normals no tindria res de particular, una extraordinaria significació política.

Obra exclusiva de n'Maura, ell es qui l'ha aconsellat, per ser ell també qui's proposa treure'n un partit més directe.

Rodejat de contrarietats, amenassat per la conjura dels elements polítics dinástics, cansats ja de las sevas audacias y imposicions, se diria qu'está disposat á jugar-se l'tot pel tot, en busca de un éxit polític que li assegurí l'predomini no ja sols dintre del partit conservador, clerical y reaccionari, sino també en el camp de la política del reynat de Alfonso XIII. Aspira á ser l'home indispensable de las instituciones.

Desgraciadament per ell las sevas qualitats de gobernante, no están de bon tros á l'altura de las

sevas ambicions. Fins ara ha demostrat ser un retóric; mes no un home de govern. Totas las sevas orientacions son erróneas y funestas. Tots els seus propósitos claudican per la base.

Espanya está farta de reacció y ell es un reaccionari de una pessa. Espanya aspira á lliurarse de la ominosa carga del clericalisme y ell es un clerical incondicional. Voldria Espanya purgarse de tots els vicis inveterats, de tots els atavismes que l'abrumen, y ell es incapás de secundarla en aquest noble desitj.

En Maura s'ha fet enemich á la vegada dels que volen llibertat y dels que demanan pá.

L'actitut del poble barceloní's dibuixa perfectament desd'ara. Ni las classes populars, ni las classes burguesas están satisfetas de aquest gobernante. Els que no tenen per ell una hostilitat manifesta li reservan una fredor y una indiferencia asfixiants.

L'aventura que n'Maura's proposa portar á efecte, recorda la frase del seu germà polític Gamazo, que tants motius tenia pera conèixe'l millor que ningú:

—El meu cunyat—deya—sempre que intenta realisar un acte de importancia, m'fa l'efecte de un insensat que montat en un caball boig se fica dintre de una botiga de terrissaire.

Será, donchs, convenient que vetllem.

Y si ab tot y aixís no's pot evitar la trencadissa, just y natural será també que al autor del desastre se li digui:

—Atlot, en aquesta terra qui trenca paga.
PEP BULLANGA

EL VIATJE REGI Y 'L PARTIT REPUBLICÀ

Impossible desconèixer la significació política del viatge regi.

Alló que diuen de que convé que l'jefe del Estat se posi en contacte ab el poble pera ferse càrrech de las sevas necessitats y buscar la manera de posarhi l'corresponsable, es un de tants convencionalismes que constitueixen la base y manera de ser del régimen monárquich.

Podrá ser aixó veritat en las Repúblicas, en las monarquias impossible.

En las Repúblicas tots els poders son amovibles y responsables. En las monarquias son permanents, hereditaris y están revestits de la mes absoluta irresponsabilitat.

Podían fins á cert punt els reys absoluts fer y desfer, imposar cástichs y otorgar gracias y mercès á la mida del seu gust; als reys constitucionals aixó's está privat. Segons la fórmula constitucional

cosagrada reinan y no gobernan. Y encare que sobroticament tractin de gobernar fent sentir el pes de la influencia decisiva, no per aixó están obligats á spondre dels seus actes, en quan aquests son reendats pels seus ministres.

iccions en tot. Y 'ls grans mals que afligeixen á un país com el nostre no's curan ab ficcions.

part de aixó, mentres en las Repúblicas ocupan la primera magistratura de la nació homes dotats de colicions especials, que 'ls representants del poble eleixen, tenint en compte sempre que aquellas colicions responguin á las públicas necessitats; en las monarquias se deu el jefe del Estat al acás del naement y als privilegis imprescriptibles que constitueixen l'essencia de la institució. Pot un no servir, ser completament inepte y no obstant s'ha de soportar. No aixís ab els presidents de República, que tenen un mandat temporal y revocable. Procedents de las filas del poble pera tornar á las filas del poble, están identificats ab els sentiments y las aspiracions dels seus compatriotas, y poseixen per tant un element poderós de coneixement per obrar ab acert.

En cambi entre l'poble y 'ls monarcas s'hi extén supre l'vel espés de l'adulació cortesana. Els presidents de República venhen lo que volen veure. Els reys no venhen mes que lo que 'ls hi ensenyan, y no 'hi ensenyan altra cosa que lo que convé als polítics que figurant estar al seu servey, se serveixen d'ells pera gobernar.

Cóm ab deu, ab dotze días, ni que sigui ab un reys ha de ferse càrrech de las complexas y graves qüestions que s'agitan á Catalunya, un rey adolescent, com D. Alfonso XIII?

Ni que vingues animat dels desitjos mes inmillorables ¿quin espay, quina calma, quin sossego ha de fer aquí durant el seu viatge, per estudiarlas serenament y solucionarlas?

Y com podria plantejar aqueixas solucions, dintre de las prácticas constitucionals, sino siguessin agrado dels seus ministres responsables?

Per tots aquests motius es inadmissible alló que áhen de que l'rey vé á estudiar y á resoldre serenament las graves qüestions que afectan á la terra catalana. Aquest, si tant m'apuram, podrá ser el seu sitj; pero no pot ser aquest l'objecte efícas del viatge que li han aconsellat els seus ministres y enmer lloch en Maura.

Propiament es en Maura mateix qui tracta de ure partit polític del succés. Es ell qui vé á Catalunya, á conquistarla, á reduhirla, si pot, á ferne base de la seva ambicionada omnipotencia. No li porta res jugar-se el tot per tot.

A n'ell es á qui veurá destacar-se per damunt de l'esperit práctic y reflexiu del poble catalá.

A n'ell, al ministre ambicions y temerari, capás de discursos interminables en el Parlament, incapás de realisar un sol acte que redundi en bé del país.

A n'ell, al tráfing del partit liberal monárquich, que desde que ocupa l'poder s'ha posat desabossadament al servey del clericalisme y de la acció mes desenfadada.

A n'ell, al devot del mauser, empleat sistemáticamente pera resoldre els conflictes engendrats per la seria y per la fam.

A n'ell, al gobernante infaust de la crisis del tra-

ball, de la crisis de subsistencias, dels cambis á 40 y de un pressupost de mil milions de pessetas, imposit á un país completament aniquilat, y destinat á mantenir els més escandalosos despilfarros.

A n'ell, al conculcador de totas las lleys, que consagran els drets del poble, mentres prepara la seva modificació en sentit restrictiu y reaccionari, destruint l'autonomia del municipi ab l'excusa de afiansarla y amenantant la integritat del sufragi ab el pretext de regularisarlo.

Y aquest home funest que ha tingut la mala fortuna de no satisfacer á ningú, ni als que's preocupan sols del pá, ni als que ademés del pá senten las santas aspiracions de la llibertat y del progrés; y aquest comediant fracassat de la farsa política, es el que intenta venir á Barcelona, escudat ab las instituciones, á pretendre un gran éxit, un gran triomf, que l'agegantí, que l'afiansi, que l'converteixi en l'arbitre únic de la política espanyola.

Un periódich de Madrid assegura que may havia vist tanta insensatesa unida á tanta temeritat: que lo que's proposa realisar es elucarse d'ulls y fer un salt en las tenebras.

Nosaltres, menos épichs que l'periódich que aixís s'expressa, 'ns limitarem á cantar l'estribillo de la cansó vulgar:

«Dígninli que vingui que aquí l'esperém.»

Sí, aquí l'esperém, nosaltres, els republicans de ahir, els republicans de avuy, els republicans de sempre, fermament apoyats en l'esperit públic de la inmensa majoria del poble barceloní.

Prescindim per complert de l'actitut que puguin adoptar altrás forasas políticas que viuen distanciadas de nosaltres. No volém fer referència als agobios dels catalanistas, que repudian la traició próxima á consumarse de alguns dels seus elements disposats á pagar ab el seu servilisme la concessió de determinats favors materials. Ens complau consignar que la majoria dels companys de causa 'ls han esqueixat la grua, fins passant per introduhir en las sevas filas un cisma que podrá ser de trascendentals conseqüencias.

Nosaltres, els republicans aném sols, obrém sols, y anant sols som tants y 'ns sentim possehits de una forsa tan inmensa, que no dúptem un moment de la victoria.

Si alguna petita qüestió de detall amenassava dividirnos, si alguna insignificant dissidencia amagava perturbarnos, ha bastat l'anunci del viatge regi aconvoquant al simpatiquíssim Maura, ha bastat la penetració del objecte polític que impulsa al dictador mallorquí, perque tothom, del primer al últim, se sentís possehit de un mateix sentiment y resolt á cooperar á una mateixa acció.

Aquesta mancomunitat perfecta's revelarà poderosa, incontrastable próximament.

Davant de l'audacia de n'Maura s'alsará l'partit republicà en massa, afermant la seva personalitat y fent gala de la seva potencia.

Próximament se donará compte dels acorts adoptats, que aceptan y sancionan tots els organismes republicans de Barcelona y de la seva provincia, y qu'en la capital tindran son camp de realiació en més de cinquanta centres republicans, que son tots

Dimecres que vé, día 6 FAUSTO ACONTECIMIENTO!

LA CAMPANA DE GRACIA

publicará un Número Extraordinari destinat á conmemorar la gran solemnitat del día.

EXPLÉNDIDA ILUSTRACIÓ — TEXT D'ACTUALIT — LÁMINA CENTRAL TIRADA EN COLORS

¡Día sis! Dimecres — 6 d' abril — Dimecres ¡Día sis!

8 planas * 10 céntims * 8 planas

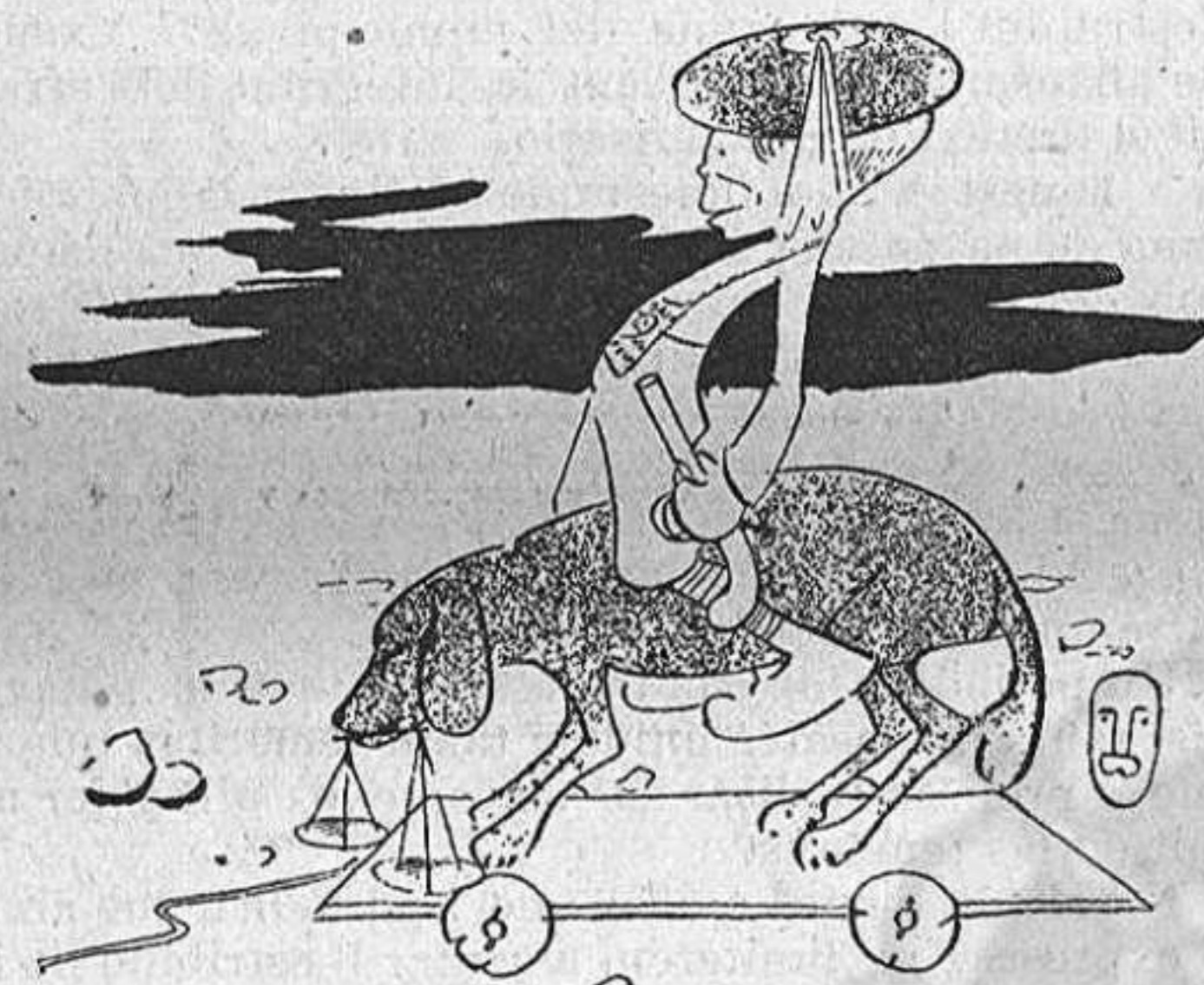
Notas cómicas

—Está molt mal aquest camí: no sé pas si podrém arribar a aplanar-lo.

—O jo no sé prou de números, ó'l compte no está ben fet, ó hi ha en aquest Barcelona més republicans que res.

El nebot d'un reverent, mitj perdigot, mitj carlista, dirigint-se a la revista del Somatent.

els existents en la gran aglomeració barcelonina. En aquests cinquanta meetings celebrats el mateix dia i a la mateixa hora, que seran tots ells model de fermesa i energia, de sensat i serenitat, quedarà consagrada, davant dels atreviments i de les tretas jesuítiques de n Maura, la prepotència incontestable del partit republicà de Barcelona.

No serém nosaltres els que ns separém de la llei, dintre de la qual ens considerém més forts i invulnerables que no acudint al terreny de la violència a que tal vegada ns voldríen veure llansats els nostres enemics.

Y després vindrà un altre número del programa, ab l'arribada de n Salmerón a Barcelona. L'avorrat veurà'l mon enter lo que son recepcions espontànies y entusiastas.

Pero no adelantém els aconeximents. Tres renyidas lluytas electorals sostinguerem l'any passat, alcançant tres espléndidas victorias.

Dintre de pochos dias, sense necessitat de acudir a las urnas, a las quals no se ns crida, afiansarém la significació y la importancia del partit republicà de tal manera, que la victoria qu'esperém conseguir, valdrá per ella sola immensament més que las tres del any anterior.

En Maura haurá conseguit la transformació venatjosa del bloc republicà. Era de pedra y després del viatge regi s' haurá tornat d' acer.

P. K.

UN ACTE DE JUSTICIA

que, desde molt temps, conxeador de sas extraordinarias

ESDE 'ls últims dias de la passada semana, s' troba entre nosaltres l' intrèpit diputat Lerroux, el gran despertador de las energias republicanas.

No haig de dir als lectors de LA CAMPANA ab quina efusió li vaig donar l' abraçada de benvinguda. Y es desde molt temps, conxeador de sas extraordinarias

narias qualitats, tenia una confiança immensa, no sols en la seva forsa de voluntat verdaderament invencible, sino en el seu talent clar, dúctil, práctic, y per dirho en una sola expressió, eminentment polítich.

De aquest talent n' acaba de dar una prova espléndida en una de las últimas sessions del Congrés, prenent al seu càrrech la defensa de las admisiones temporals dels blats, problema importantísim, de qual resolució depén la vida ó la mort de la important industria farinera.

Semblava qu' eran els diputats regionalistas els que tenian en primer lloch el deber de pendre al seu càrrech aquesta qüestió. En Rusinyol, especialment, dats els compromisos contrèts ab determinadas classes que constituheixen lo qu' ells ne diuen la gent de bé, y que han sigut fins ara poch las més poderosas auxiliars del moviment regionalista, venia obligat a rompre llansas en defensa de una industria que, si bé es espanyola, té dintre de Cita lunya sa més important representació.

Pero, desgraciadament, a las eminencias regionalistas, sempre que no se 'ls toca lo que a n' ells nés directament els afecta, las llansas se 'ls torian canyas.

Y casi hem de felicitarlos de que s' hajan absingut de constituhirse en defensors dels farinares, en primer lloch, perque may ho haurian fet tan bé com en Lerroux, y en segón terme, perque esclaus els seus antipáticos exclusivismes, encare que hagesin arribat a expressarse, posantse a la mateixa altura que l' eloqüent diputat republicà, no hauran lograt despertar tan interés com ell, ni tampoch haurian conseguit colocalse en situació de ser tesos en sa justa demanda.

El nostre partit está, donchs, d' enhorabona. L' éxit alcanat per en Lerroux acredita l' acert els milers d' electors que li confiaren la representació de Barcelona.

La qüestió de las admisiones temporals fou tacadada per ell, a fondo, ab perfecte coneixement d' la materia y ab una solides de argumentació verdaderament incontrovertible.

No pot tolerarse que una llei votada en Cets deixi de cumplirse, per las influencias qu' exeixen els diputats de algunas regions centrals d' Espanya, al servey dels acaparadors de blat. En Lerroux demostrá que son injustos els rezels de ne las admisiones temporals serveixen pera fomentar el contrabando; que sols la ignorancia pot oposarse a un método de producció y de treball qu' está mt la riqueza de todas las naciones civilizadas, y qu' en aquest punt els verdaders y legítims interessos de las regions del litoral y de las del interior, lluny d' estar en pugna, s' armonisan y s' compenetran.

Y no abogá tan sols en favor dels industrials ne han compromés sumas de la major importancia en posar la industria de la fabricació de farina al nivell de las naciones més adelantadas, fins alxtrém de poder sostenir ab ellas una fructuosa competencia en el mercat universal; demócrata sinu, y com a tal defensor incansable de las classes obreras, posá de relleu 'ls inmensos, irreparables perdicis que milers de treballadors venen sufrir a consecuencia de la pérdida dels mercats de las colonias y de la subsegüent paralisació de una an part de las fábricas de farina.

Es impossible que existint un remey eficás no pot perjudicar a ningú, deixi d' emplearse. es un abús qu' estant aquest remey prescrit peras lleys vigents, se prescindexi de la seva aplicació.

La persuassiva eloqüencia del digne diputat de Barcelona al servey de tan bona causa; la matxa modestia ab que en distints passatjes de son inrntant discurs declará que aquesta classe de qüestions eran novas per ell, declaració que no excluhe la maestría ab que ha sapigut tractarlas; y finalment la forsa dels seus arguments y la sinceritat dels seus punts de vista, realsan extraordinariame el mérit indiscutible del seu últim éxit parlamentari.

La carrera política del insigne diputat per Barcelona pren un nou vol y s' aixampla en novas seguras orientacions.

En Lerroux, en primer terme, es qui ha impst el moviment republicà d' Espanya. A la seva ardenta, a la seva incansable propaganda, a la va activitat titánica, s' ha despertat l' adormida conciencia de las masas populars. Gracias a n' Lerroux els oprimits, els vexats, els que aspiran primer terme a la millora social, per ser els queos la necessitan, s' han anat incorporant al partit pública.

No es per esser recordada la campanya de agris y vituperis que contra ell empuengueren els us enemics, tractantlo de aventurer, de vividode brétyl, de venut al or del govern per anar a perbar a Catalunya. Per lo mateix que val tant, en tot lo imaginable, fins lo mes ilíct y criminaer atararlo.

Pero no ho han conseguit. En Lerroux s' aca avuy mes ayrés que may, y cada día mes posit de la seva important missió política: en Lerroux fa per una industria principalment catalana, lo qu' ls que blasonan de catalanistas no havian sabter fins ara; en Lerroux se conquista, ab armas nob y de bona llei, las justas y merecudas simpatias que han trobat en ell un enérgich y denodat onsor dels seus legítims interessos.

Aixis es com s' aixampla el camp de acció del partit republicà, que s' honrará sempre ab el coirs de todas las classes sociales, amants del progrés de la justicia.

La República en lloch de repelir ha de atrau y atrayent se farà forta y acabarà per imposars' No caurá may, aixó no, en el sosteniment de odos privilegis. Pero en la defensa del dret, de la ra y de l' armonia social, basada en el treball y el progrés farà lo que no ha fet, ni podrá fer mla monarquia.

P. DEL O.

BATALLADAS

LA CAMPANA DE GRACIA desitjosa de associarse als sentiments del poble republicà, en vista del succés próxim a realizarse, está preparant un número extraordinari, que sortirá a llum el día de l' arribada del rey.

Es probable que todas las campanas de Barcelona vagin al vol... ey si 'ls campaners de las parroquias no 's declaran en huelga.

La nostra, a la seva manera també repicarà, de ferm y sense posar sordina al batall. Ja la sentirán.

L' arcalde de Girona va invitar al rey a visitar la immortal ciutat.

Y la corporació municipl va pendre l' acort de consignar en acta, que aquella invitació havia sigut obra exclusiva del arcalde de R. O. sense que l' Ajuntament tingues motius per associars' hi.

Preguin nota els botánichs de aquest extrany fenómeno. Els castanyers de Girona donan castanyas en el mes de mars!

En Reparaz, articulista del Avi Brusi, volent atacar als republicans els hi fa justicia, quan diu:

«Además ahí están los periódicos, los grandes, los medianos y los pequeños, con tienda abierta de magia al por mayor, como antes la tuvieron de patriotismo bélico. Pues tras ellos se va la masa de los que leen. ¿Acabarán por arrastrar a la muchedumbre que no sabe leer? Ese será el último y definitivo de-sastre; la caída sin redención posible.»

De aixó se n' dedueix clarament que a Espanya 'ls que saben llegir están ab els republicans, y que 'ls analfabets constituheixen las forsas mes importants ab que contan las vellas institucions.

¡Preciosa confesión!

Es una excelent idea la que va emetre en un pe-riódich un obrer.

Pretenen que 'l jefe del Estat vé a Barcelona a estudiar las verdaderas necesidades del poble. Donchs perque aquest estudi, en lo que afecta a las classes obreras tingui una base sólida, res mes convenient que reunir als presidents y representantes de todas las societats de resistencia, per exposar detalladament lo que l' operari guanya (quan li donan feyna) y lo que necessita mes indispensablement per viure, que no li arriba may. Al mateix temps podrian exposar els molts atropellos que sofreixen, tant per part de alguns burgesos, com per part de las autoritats sempre que tractan d' exercir els seus drets.

¿No es cert que aquest seria 'l número mes important dels festeigs?

Al sol anunci de que D. Alfonso 's proposa visitar la ciutat de Cádiz, la majoria dels regidors de aquella ciutat han caygut malalts.

Verdaderament hi ha ayres que costipan al home mes robust.

Els ayres frets y gelats que brotan dels sepulcres.

A pesar de ser una insignificant minoria els estudiants monárquichs, en Boladeres, guardador dels estandarts de las facultats, está disposat a facilitar-s' hi pera que puguin assistir a l' arribada del rey.

La immensa majoria dels escolars protestan plens de indignació.

Y diuen y ab rahó:—Sentat aquest precedent, será precís qu' en lo successiu, 'ls estandarts se deixin a qualsevol grupo d' estudiants sempre que 'ls demanin.

Els escolars republicans van preguntar al arcalde: —¿Ens els deixarà a nosaltres el día que arribi en Salmerón?

L' arcalde no va tenir prou pit pera tornar una resposta.

Aquí veurán el tino de las autoritats dinásticas.

Ab motiu del viatge regi s' entretenen a sembrar el disgust y la discordia entre las classes escolars, tan propensas a encalabrarse al bull de la sanch jove.

De tots els trastorns que puguin sobrevenir per aquesta causa, ningú n' será mes responsable que 'l servil arcalde Boladeres.

A Madrid las autoritats han recullit unas medallas, que tenen en l' anvers un busto y uns atributs y 'l lema: «Lo que se vá;» y en el revers un sol y un gorro-frigi, y 'l lema: «Lo que viene.»

Ab aquest motiu ja hi ha algú qu' es a la presó.

Naturalment, en aquest país únicament son permesas y toleradas las medallas religiosas.

Y sobre tot aquellas tan insolentes y provocadoras, que ostentan el lema: «Reinaré.»

Entre 'ls regionalistas ha surgit un desacort espantós. Alguns están decidits a pendre part en las festas regias. Esperan alguna cosa del seu servilisme, y no hi ha Deu, ni Catalunya que 'ls aguanti.

En tant els altres pretenen mantenirse retrets, embolcallats en el mantell de una olímpica dignitat. Diuen que no hi volen res ab els representants del poder central.

Els uns ab els altres se bescantan y s' insultan. D' aixó a donarse bons cops de fals, no hi va mes qu' el cantell de un duro.

En cambi la mes admirable unió reyna en el camp republicà.

Lo que divideix a n' ells, a nosaltres ens consolida. No en vá son ells un agregat d' elements heterogenis, que cada qüestió que s' presenta 'ls arrastra al terreno de la realitat de que voldríen fugir y 'ls obliga a dividir-se.

Nosaltres, en cambi, sentém els peus en el terreny ferm de las aspiracions claras y definidas, ab lo qual podém fernos superiors als aconeximents.

Durant l' estancia del rey y de n Maura a Barcelona no se celebrará cap corrida de toros.

¿Senyal de civilisació? No, senyors: prudencia, res mes que prudencia. Per anys que passin, no s' extingiran a Barcelona, 'ls ecos de aquella famosa cansó: «Día de Sant Jaume del any trenta cinch, va haverhi gran festa dintre del torín.» Vels' hi aquí perque no 's fan corridas.

Las autoritats que m' perdonin, pero en la qüestió del viatge del rey, no hi han entés gens ni mica. ¿Qué volen dir tots aquests preparatius per unas festas que al cap de vall resultarán deslluhidas y desairadas? Més els hi hauria valgut no fer res, y deixar que 'l jefe del Estat vingues a Barcelona, senzillament, com hi vé tothom que té ganas de visitarla.

Menos feyna, menos mals-de-cap per las autoritats y haurían quedat més bé.

Perque sempre haurían pogut dir: —La monarquía 's va democratisant: ja no necessita pompas, ni esplendors, ni aparato. Es sencilla y modesta, y procura ferse simpática posantse al nivell del poble.

Mientras que ara haurán fet un alarde ridícul de quieroy no puedo: la cosa 'ls hi sortirá desigual, y haurán de arrostrar todas las consecuencias de lo que molt bé pot ser un gran fracás.

Ab quinze dias de antelació s' ha donat a conéixer el viatge regi, pel gran número de precaucions que s' han adoptat.

¡Vaya una manera d' enviar policias y guardiacivils a Barcelona!

¡Vaya una manera d' exteriorisar la cangulitís oficial!

Un dels edificis que s' iluminarán sens falta, es el palau del senyor marqués de las Cinquillas.

Ell ademés es qui paga la major part dels gastos.

Se comprén molt bé. L' Estat li satisfá vuit milions y mitj de pessetas de subvenció, y bé pot donar una mica de llum qui tanta llum vé rebent, elaborada ab la suhor dels pobres contribuyents.

Las iluminaciones del marqués, dirán ab espléndida claretat:—Som degudats a un privilegiat, que també te la seva llista civil.

ARTÉS, 22 de mars

Un pare sermonayre foraster va dirnos que 'ls homes tenían un cucho que 'ls feya patir molt; y lo endemá las noyas hi feyan molta broma dihent que ja sabían quin cucho era. Diumenge l' oscarabat gros va anunciar que l' aygua del pou de Sant Ignasi curava tots els mals y que la donarian en el Centro Católich. Desde las deu del matí a las tres de la tarde, va ser una profeso continua de donas ab cantis y ampollas; pero, quina burla van rebre quan van veure que tenían dos cubells preparats ab aixetas y anavan tirant aygua de la cisterna del Centro Carca regionalista y un padre embustero (vull dir misionero) hi feya quatre muecas y l' aygua quedava convertida en la del pou de Sant Ignasi. També pensan vendre un llibre que esplicará las virtuts y curas de dita aygua. Diu que costará 15 céntims; m' sembla que no hi haurá tan despaix de llibres com d' aygua. Els nostres católichs son aixis.

ESPOLLA, 26 de mars

En el día de gala dels Josepchs, se representá en el teatre d' aquest poble la pessa titulada: La Minyona del Rector, la qual va ser ruidosamente aplaudida pel nostre Torero negre desde son místich cubell.

Com a diestro comensá per capejar y banderillejar a n' el dimoni que va sortir a las taulas vestint el seu plomatgo negre y després de molts brams d' ase, digué que reculliria datos y que ho consultaria ab personas de la seva confiança a fi de castigar als desvergonyits y desvergonyidas que prengueren part en la representació y treure la careta a una porció de católichs que, no estant conformes ab els seus tripijochs, l' arrastran d' as per cantarli las cuarenta.

Com a preliminar, l' endemá, en lloch de preguntar, com te de costum, a las innocents criaturas lo contingut a n' aquell llibre de cobertes de pell de be, va passar l' hora de conferencia endurint aquellas tendres intel·ligencias ab un xubasco de paraulas sense sentit, diguent que las portas de casa seva quedavan tancadas a n' els cómichs aficionats y que per castich, tindrían de casarse com gossos ja qu' ell no 'ls voldrá casar.

¿Podría indicarnos, senyor Torero, de quin modo 's casan els gossos?

Y respecte alló d' estripar caretas, ¿no podría ser com més aviat millor a fi de poder anunciar una corrida mes?

SANT JUST DESVERN, 25 de mars

Tenim motiu sobrat de apuntar en aquesta secció de LA CAMPANA destinada a fuetejar 'ls caretes y explotadors de tota classe, a un gran cacich anomenat Mado lell que segons se veu vol convertir aquest poble en un castell feudal; hont tots siguem sos esclaus.

Aquest cacich que, com es de pensar, es catalanista y religió, propietari d' una infinitat de fincas abont explotada a un gran número d' obrers y quinas subadas 'ls seus fills las derrotxan ab balls y disbauxas, té un centre catalanista abont s' hi representan sarsuelas castellanés y abont s' hi tramant todas las intrigas per contrarrestar la forsa republicana y obrera qu' existeix al altre cassino.

No n' tenen prou aquests perdigots rurals de explotar y fer servir a l' ignorant de juguet de sas ambicions políticas, que cada día valentes de un fals pretext enganyaren als cómichs que tenían de pujar de Barcelona ab el sé y cristidá proposit de que 'ls del cassino no poguessin inaugurar el teatre y s' tingues de suspendre el drama modern anunciat, cosa que no lograren. ¿Quins sarrupa-civís mes embustersos, eh?

LLANSÁ, 27 de mars

Els llanús se preparan pera celebrar aquest any la profeso de la cuca; l' any passat per falta de trajos inquisitorials va tenir que suprimirse. Fa temps qu' una senyora va prometre a n' els pallassos de la xerínola qu' en la próxima profeso 'ls estrenarían. També s' estrenarà una bandera que segons noticias la carrossará un tal Calvo d' en Poch: qu' es el llanú, qu' els ensotnats fan servir de Cristófol en todas las sevas cosas. Suposém que també hi assistirán las hermanas ab un aixám de criaturas, y un parell de flavias, que ja fa temps que s' cuydan de vestir imatjes.

CONSELL D' AMICH

STÀ visible el senyor Dato?
—Oh!... El senyor Maura a casa meval... Quànt li agraeixi-xo la visitat!
—No, no m' agraeixi res. Al contrari: pensi que quan el vinch a veure, ocupat com estich, per alguna cosa deuré necessitarlo.

—Sempre a las sevas ordres... En qué puch-serli útil?
—Me fan falta alguns datos, y com que jo soch molt práctic, hi pensat: Per aygua, a la font.
—Y s' ha dit: Per datos, ningú com en Dato.
—Exactament. Per lo que avuy jo necessito, ningú com vosté. Imaginis que tinch el propòsit d' anar a Barcelona.

—Horror! No ho fassi pas...
—Per qué? Barcelona, *archivo de la cortesía*...
—Sí! *Fiate en Cervantes y no corras*... Jo que hi he estat, sé lo que hi ha a dins d' aquell *archivo*.
—Per xó justament vinch a trobarlo a vosté, amich Dato. Vosté que hi ha estat y sab el pa que allí s' hi dona, pot provehirme de consells y advertencies que jo apreciaré en lo que valen.

—Pero ¿per qué hi va? ¿Qui l' obliga a ferlo aquest viatge?
—L' amor propi. He dit massa vegades que hi aniré, pera poder retrocedir de cop y a última hora. Ab las prendas que he soltat, aniria jo ara, no diré a Barcelona, al infern, si fos precis.

—Donchs bé, ja que forsosament hi ha d' anar, comenso per advertirli que a Barcelona tothom té gos.

—¿Qué vol dir?
—Que si vosté va pel carrer, veurá com tothom xiula.

—¿Cóm ho ha sapigut vosté aixó?
—¿Cóm?... Ananthí y sentintme xiulat per tot arreu. No es exageració: a pesar dels anys que desde llavors han transcorregut, encare m' sento resonar a l' orella aquellas estrepitosas xiuladas, dignas del més horrible dels dramóns. Y tingui en compte una cosa: quan jo vaig presentarme a Barcelona, era persona casi grata y no m' havia significat en res que pogués mermar el meu crédito. Calculi donchs lo que succehirá tractantse de vosté que...

¿m' permet que li digui?
—Sí; tot convé saberho.

—Tractantse de vosté, qu' es l' home més impopular que hi ha avuy a Espanya.

—¿Aixó pensa de mi?
—¡Alto! El que ho pensa no soch jo; es la nació en pes, que creu veure en vosté el verdader representant de la teocracia espanyola.

—Calumnias, amich Dato; calumnias insustanciales, que vosté no creu y que jo desprecio.

—Sigui com vulgui, l' poble no analisa gayre y jutja generalment per impressió. ¿La gent s' ha empenyat en que vosté es clerical? Donchs mentres no li demostrí lo contrari, per clerical el tindrà y com a clerical el rebrán els barcelonins si vosté s' empe-rra en anar a Barcelona.

—¡Vaya si hi aniré!
—Amunt, donchs: es al ball y ha de ballar... y lo pitjor serà que haurá de ballar al só que li toquin.

—Aconsellim. ¿Qué faria vosté al arribar allí?
—Enmotllarme dócilment a las circunstancias y pendre las cosas del modo que vinguessin. Res de fer el valent; res de desafiar la tempestat. ¿Que s' ennuvola? Fer el distret y anar seguint. ¿Que plou? Obrir el paraguays y aguantar el xubasco.

—Tracto de fer algunas concessions a la ciutat y espero que, suavizadas las aspresas ab aquesta ditada de mel, no hi haurá necessitat de paraguays.

—¿Qui es capás d' assegurarho? Per si ó per no, convé estudiar escrupulosament el terreno que s' trepitja y no anar desprevingut. ¿Sab la Rambla?
—Aquell passeig tan llarch, guarnit d' arbres...
—Donchs allí hi ha varis cafés que tenen portas a diferents carrers. En un cas de compromís, un entra per la porta del davant y sense perdre temps surt per la del darrera.

—No deixaré de tenirho present.
—Barcelona, com todas las grans ciutats, ofereix aspectes morals molt distints segons el lloch ahont l' observador se situa. Las Ramblas, el carrer de Fernando, l' ensanxe vehí al passeig de Gracia, son llochs pacífichs y tranquils dels quals no hi ha per qué desconfiarne. Pero d' altres paratges, guardisen: guardis del carrer de Ponent, guardis del Paralelo, guardis de la Barceloneta...

—¿Qui hi viu allí?
—Els que tenen gos; es dir, els que sempre xiulan. Y lo més empipador d' aquella gent es que a vosté y a mí, homes d' ordre, ns xiularán, y en cambi a altres tipos bullangueros y sense prestigi els aplaudeixen, y ls aclaman y ls portan poch menos qu' en triunfo.

—¿Qué s' hi farà... ¡Veleytats de las massas!...
—Sí; pero veleytats que a un el marejan y li treuen las ganas de sortir de casa.

—No pas a mí, amich Dato. Tapantme herméticamente las orellas y procurant no sentir res, puch dir com aquell: «Ja pots xiular si l' ase no vol beure.» ¿Queda alguna advertencia més per fer?

—Sí: las Casas de Socorro a Barcelona son quatre: una al carrer de Barbará, l' altra al passeig de Colón, l' altra al carrer de Ponent y l' altra a la Ronda de Sant Pere.

—Procuraré no olvidarho.
—Per acabar, pensi que hi ha dos cementiris: un, l' antic, situat cap al Poble Nou, y l' altre, el modern, construít a la falda de Montjuich, a la part oposada a la ciutat.

—¿No sab en quin s' hi está més bé?
—Ho ignoro.
—Veyám si jo al tornar podré dirn'hi alguna cosa... Gracias per tot, amich Dato.

—Bon viatge.
—Y a reveure... si ns veyém.

FANTÁSTICH

Una casa ben guarnida

Vels'hi aquí que l' altre día se m' presenta tot trempat l' arcaide del nostre barri, y m' diu aixís: —Ja sabrá la novetat que s prepara.
—¿Sobres?
—¡Valgam sant Pancrás!

¿Aixís estém? ¿Vosté ignora que vé don Dallonsas?
—¡Ah!

Es clar que ho sé. ¡Si la prempsa pot dirse qu' en realitat no s' ocupa d' altra cosa.
—Donchs bueno, expliquis, veyám, ¿qué pensa fer vosté?
—¿Jo?

¿Qué vol que fassi? Callar y contemplarme la broma ab tota tranquilitat.
—¿Es dir que no farà res?
—Tant com res, no: es natural.

M' alisaré com cada día, faré lo que sempre faig, dinaré a tres quarts de dugas, separaré a las vuyt y quart, pujaré y baixaré escalas, donaré un petit repàs a tot aixó de la guerra, fumaré de tant en tant... vaja, la vida ordinaria.

—Pero, párlim ab lealtat, ¿no pensa guarnir?
—¿Jo? ¿El qué?

—La casa.
—¡Ah, no! Aixó may.

¿No comprén que ls meus principis m' ho tenen del tot privat?
—Si que de veras ho sento! Tot el carrer guarnirà, menos vosté; ¡quina llástima!

¡Tan bé que hauriam quedat! Fassin, home: ¿qué li costa?
—¿Que s' creu que jo puch faltar tan fàcilment al meu credo?
—Ja ho veig, pero ¡qué carám!, si no ho fa per don Dallonsas, fassiu per nosaltres, ¿sab?

no més que porque no hi baji una nota discordant.
—Tant va perdidió l' pobre home, que al fi vaig dirli: —Veurá; per no donarli un desayre y en aras de l' amistad, m' avinch a guarnir una mica...
—¡Gracias!... Es vosté un barbián que fa honor al nostre barri.

—Pero, aixó sí, al adornar la meva casa, m' reservo el dret de pogué echar má dels guarniments que m' convinguin, sense haver d' obehir al plan que ls demés vehins segueixin.

—¡Ja ho crech! Queda autorisat per fer lo que vosté vulgui. ¡Vés a nosaltres que ns fa que emplehi l' cotó ó la seda!

La qüestió es que ls que vindrán a passejar per qu' vejim que aixó es un carrer com cal y que ni una sola porta ha quedat sense adornar.

En virtut d' aquest conveni, he estat tres días rumiant un projecte que fos práctic y una mica original, y, ab satisfacció puch dirho, hi lograt engiponar una cosa tan hermosa, qu' espero que no hi haurá fatxada més suggestiva que la meva: ja veuran.

A dalt de la portalada hi posaré arrengrerats els mapas de las colonias que teniam anys atrás y que, com saben, vam pendre fent el Quijoté y badant.

A la dreta hi haurá un quadro que voldrá representar el desastre de Cavite, y a la esquerra fent *pendant*, el combat de Santiago ab els barcos capgirats.

Formant un dossé alegóric, hi colicaré dos draps que semblarán dos banderas coronadas de forchs d' alls. Aquí y allí, en forma artística, s' hi veuran disseminats uns grans pergamins... de llauana, qu' en xifras d' or portarán lo qu' Espanya dona al clero, lo que paga als generals, lo que deu als pobres mestres y lo qu' en quinze ó setze anys hem gastat fent una esquadra qu' encare ningú ha vist may.

Completant aquest adorno, posaré a ran del portal un ninot, que será un frare menjantse un gran tros de carn rostideta a la graella, y un de més prim, figurant un repatriat de Cuba ab els *alcances* al nas.

Aquí tenen el projecte que, per cumplir lo acordat ab l' arcaide del meu barri, tinch l' intent de portá a cap. Si aixó no es guarní una casa ab tot el rumbo, ni may!

C. GUMA

PROTESTA DELS ESTUDIANTS

Coneixedoras las societats escolars, al peu indicadas, de que alguns estudiants, en nom de tots els demés havían sollicitat se ls hi concelels els estandarts de las diverses facultats y escolas, no estant conformes en que ostentin representacions que no son certas y creyant al mateix temps que pera representar una Facultat ó centre d' ensenyansa qualsevulga, se necessitan, si no la conformitat de tots els individuos que la componen, quan menos la majoria dels mateixos, circunstancia que inductablement no existeix en aquest cas concret, las entitats que suscriuen, en cumpliment de son deber, han visitat al arcaide, de qui depenen els estandarts pera ferli avinent las anteriors manifestacions.

Manifestacions que fan públicas porque pública tam-

bé ha sigut la representació que indogudament volfan atribuirse alguns escolars d' aquesta Universitat, quina conuocata desautorisa per medi de la present.

Centre Escolar Catalanista. —Agrupació Escolar Catalana. —Asociación Escolar Republicana. —Federación Escolar Catalana. —Asociación Escolar Robert. —Jventut Escolar Carlista.

En la sessió que va celebrar dimars l' Ajuntament, l' arcaide de las patillas va experimentar una serie de disgustos.

Proposava que se l' autorisés pera tancar el Parc durant algunas horas, a fi de celebrarhi una *merienda infantil*, y l' Ajuntament acordá que passés la petició a la *comisión correspondiente*.

Proposava seguidament que l' reparto de premis del concurs de aprenents s' efectués durant l' estancia del rey a Barcelona, y la corporació municipal decidí celebrar aquell acte l' primer diumenje de mag.

los números menos en l' insignificant programa de as festas.

l' patillut arcaide s donava a tots els diables en visa de aquestas serias contrarietats.

li que li haguessin donat dos fortas estiragassa da a las patillas li haurian fet més mal.

—Es imposible gobernar—deya—sense contar ab la majoria.

Ara se n' adona?

—concentris, mediti y veurá que no li queda més reurs que practicar el seu nom de fonts: *Guillém, guillém!*

Diálech:
—Y ara, porque venen tan civils a Barcelona?

—Home, senzillament porque hi ha empenyo en demostrar que la monarquia es l' última paraula de la *civilisació*.

In dupte:
Assistirá l' Eminentíssim a la recepció regia?

—si hi assisteix y s troba rodejat de un aixám de damas escotadas ¿que farà pera quedar bé ab el rey y uedar bé ab el Papa, que té prohibit als prelats dea Iglesia l' assistencia als actes en que las fillas d' Eva ensenyen els seus primos carnals?

—ot aixó podré evitarho encasquetantse l' capelo fis al nas. Ab lo qual tindrà l' inconvenient y la vatatja de poder anar a las palpentas.

Diu un telegrama-circular enviat per en Maura: S. M. el Rey me encarga que en las localidades cya visita proyecta se procure disuadir a todos de heer gastos para festejos y ornatos, etc., etc.

Per lo que respecta a Barcelona y a tots els pobis de Catalunya que projecta visitar el jefe del Eat, en Maura será obehit puntualment.

Será aquesta la primera vegada que las sevas indicacions serán fidelment observadas y que l' poble llonarà pel gust.

O pel *disgust*.

Quan el rey vaji a Sevilla diuen que hi anirá pel uadalquivir.

Es a dir: ayguas amunt, contra-corrent.

Els bomberos están disgustadíssims en vista de pretensió que tenen de ferlos pendre part en cers festas que res tenen que veure ab l' extinció de cendis.

Un d' ells deya ab frase gráfica:
—S' han de convencer de que nosaltres servim per apagar incendis y no per encendre gel.

En Maura ha esmenat una locució del nostre lletatje.

Fins ara s deya:—A Roma per tot. Y en Maura diu:—A Barcelona per tot. Cantém ab la Marxa de Cádiz:

«Que vivan los valientes!...»

Sembla que ls dos milions de pessetas que varen star las Corts pera conjurar la crisis obrera de Marrit, s invertiran en la construcció de una iglesia.

No en vá goberna en Maura l' clerical. El seu programa únic es aquest:—Las *missas* (pessetas) a la Iglesia.

El govern xino pera no comprometes ha ordenat l' general Má que s retiri de la frontera de la Manduria.

Ara si que podrém dir que l' govern xino dona na mostra de prudencia ficantse la *má* a la butaca.

Se ns assegura que l' arcaide Boladeres está a unt de publicar un bando manant que durant l' estancia del rey y de n Maura a Barcelona, ls colohistas s abstinguin de fer volar els coloms.

Se funda la prevenció del arcaide en que al entrearse ls colomistas a la seva diversió favorita xiuan, y aquests xiulets podrian donar lloch a malas interpretacions.

Aquests días en Maura se sentia afectat de un cararro.

Per molt que l' catarro l molestí no s afectí. Que ingui a Barcelona: ¡ja suhará!

ACUDITS

En el teatro:
—M' han dit que aquella bailarina tan caya te l' or molt inflamable.

—Segons y conforme. Regularment per inflamarli li ha de calar foch ab un bitllet de mil pessetas.

Entre marit y molla:
—¡Infame, miserable! ¿Es a dir que cada nit, mentres jo era al cassino jugant tranquilament al *baconrat*, tú t' apropiavas ab el teu cosí?

—No t' alteris aixís, que ho feya pel teu be.

—¡Aquesta sí qu' es bona! A veure, explicam' ho.

—Molt senzill: ho feya porque siguessis afortunat en el joch.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Carre-ter-ra.
- 2.ª ANAGRAMA.—Dejuna—Juneda.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—El cor del poble.
- 4.ª COPA NUMÉRICA.—Mónica.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Tots los musclos tenen closca.

Han endayinat todas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Adolfo Ibern, de la Maquinista, A. Pons, J. Clapés, Massagrit, Joan Marimón y Xapú Dopor.

ENDEVINALLAS

XARADA

Si fos de Grecia la meva *prima* fora mes llarga: *brancas* tindria. Quan la tempesta d' onas fa pilas, la *dos* agafa com una pitima; se n va, se n torna, s' alsa, s' capgira, fins que s' amansan del mar las iras. M' ataca l' *ns* ner ris y m' fa malicia veure algun *terca* quart pesant figas ó *sent* mstute ó armant barrila. Goig de glopadas (¡aquestas silabas tan poch *do goma!*) rebo quan liscan damunt l' alfombra peus ab botinas ó bé ab polacras de fora ninfas al só de teclas que un jove fbla quan al ser Pasqua tot la embestida de mil parellas l' art de Terpsicore.

J. COSTA POMÉS

SINONIMIA

La total filla de tot, ha renyit ab el promés, porque molt *tanoca* es y ademés, un *perdigot*.

F. JOANET

TRENCA-CLOSCAS

M. ELISA CODELL

Formar ab aquestas lletas el títul de un drama catalá. A. CAMPÁ

TERS DE SÍLABAS

Sustituir los punts per lletas de manera que llegit horizontal y verticalment donqui: 1.ª ratlla: Ciutat andalusá.—2.ª Ofici de dona.—3.ª Nom de dona.

CARARACH

GEROGLÍFICH

X
TLL TLL TLL
TLL TLL TLL
L
O O O
O O O
TLL
I nota S
CARARACH

CORRESPONDENCIA

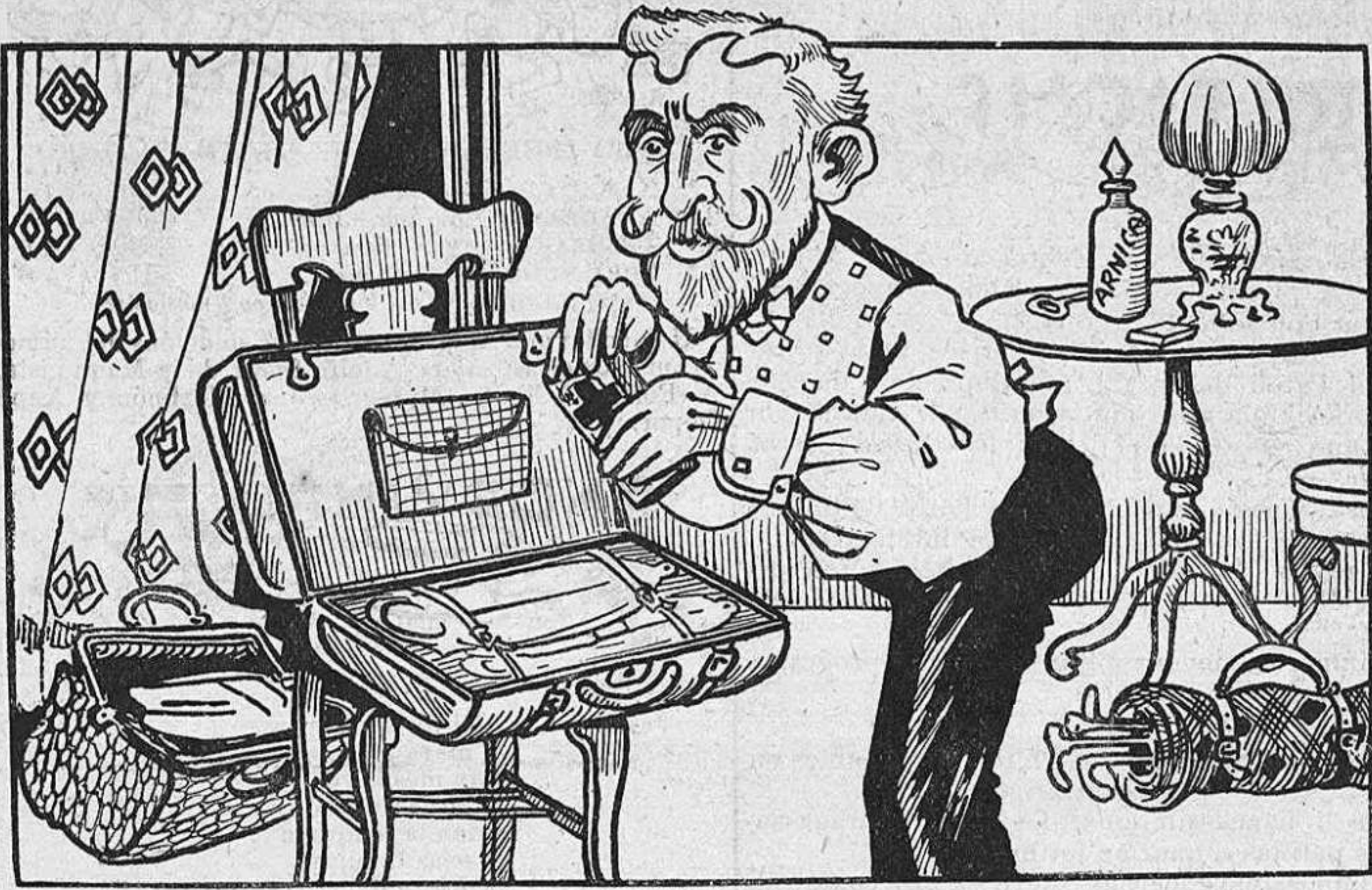
Caballers: Masagoit, Ll. Carbó C., Joan Dormuá, Perret Masdeu, A. Llauredó Monseny, R. J. Chillida, R. García Roqué y Ramón Gisbert: És deficient.

Caballers: A. Cararach, Enrich Doménech, F. Joanet y Joan Roura: Ab aquella alegría...

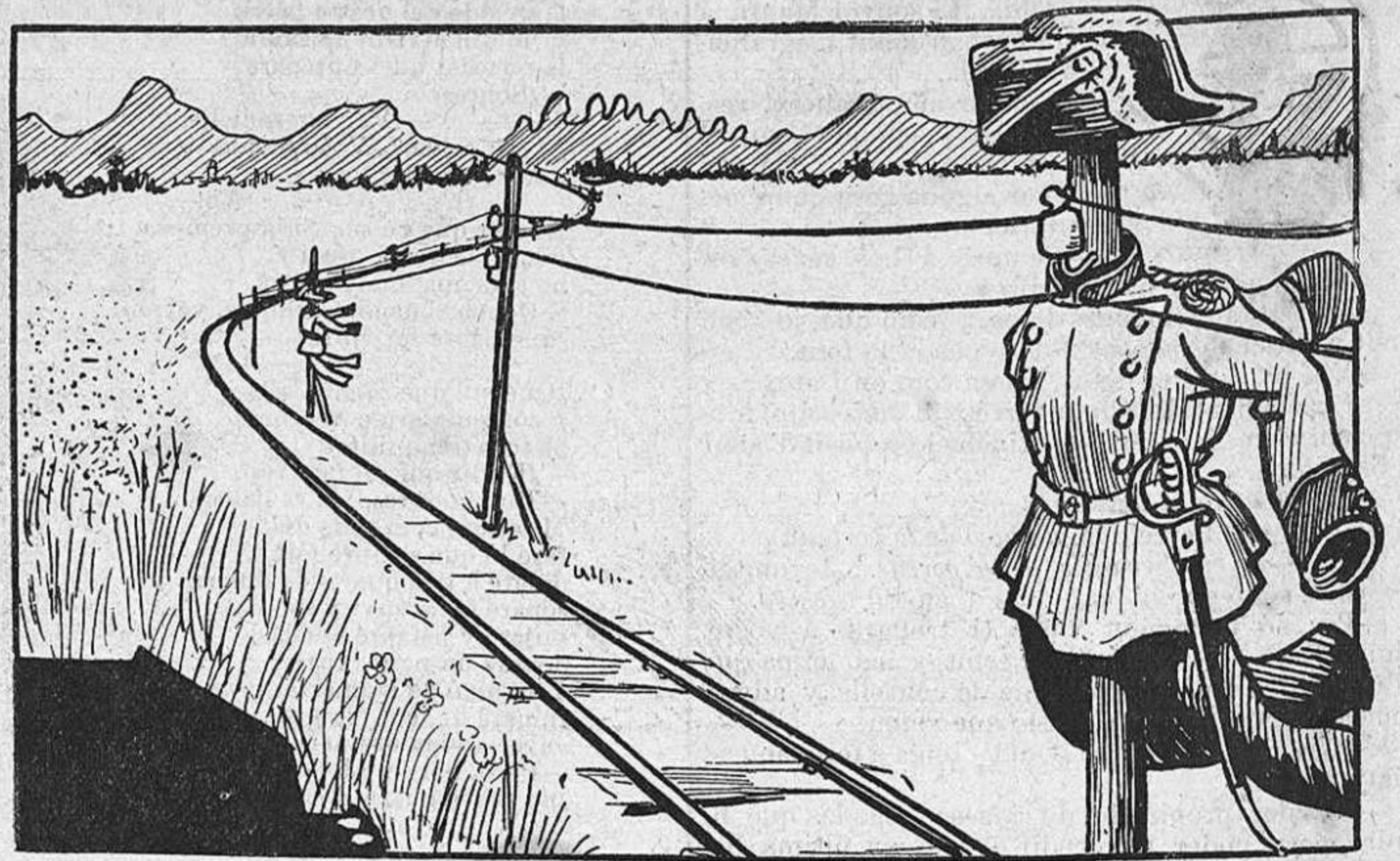
Caballer: Rapeví: La cartera es inmensa y aixó es buscar una agulla en un paller. Pensi, ademés, que l' dir *Gracias* no vol dir *acceptat*. No dupti, ab tot, que si va, anirá un día ó altre. —Lucifer: No hi volém tractes, en vida. —S. Torner: Si l' espay ens ho permet... —J. Costa Pomés: *Remerciando*. —Antolí B. Ribot: Ni ab pinsas. —José Soler V.: Vosté ignora per complet lo qu' es un sonet. —Désia: Un higienista: Té un carácter massa local. —A. Solá (Tarrassa): Desgraciadament, pera la nostra llengua no hi ha reglas fixas. Nosaltres creyém qu' está ben escrit *Al altre món*. Lo que no deu escriures may es *Al ombra d' un roure*, per exemple. —Andresito: Gracias per l' envío. —J. G. (Ribarroja): L' espay no ns ho permet. Será per un' altra vegada. —Joseph Roselló: Rebut els tres originals, que s' agraeixen. Las caramelles haurán fet tart segurament. —J. Montabliz: Descuidi que lo que aprofití anirá. —Temps Joliu y C.: No serveixen, per inútils. —F. B., A. R., A. B., A. M. J., P. A., S. S. M., J. B., P. N. M., M. S., L. G., Vilaseca, J. V., P. P. S., El D. U. y A. A.: No ns es possible insertar las cartas que ns remetem per varias rahóns.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C.ª

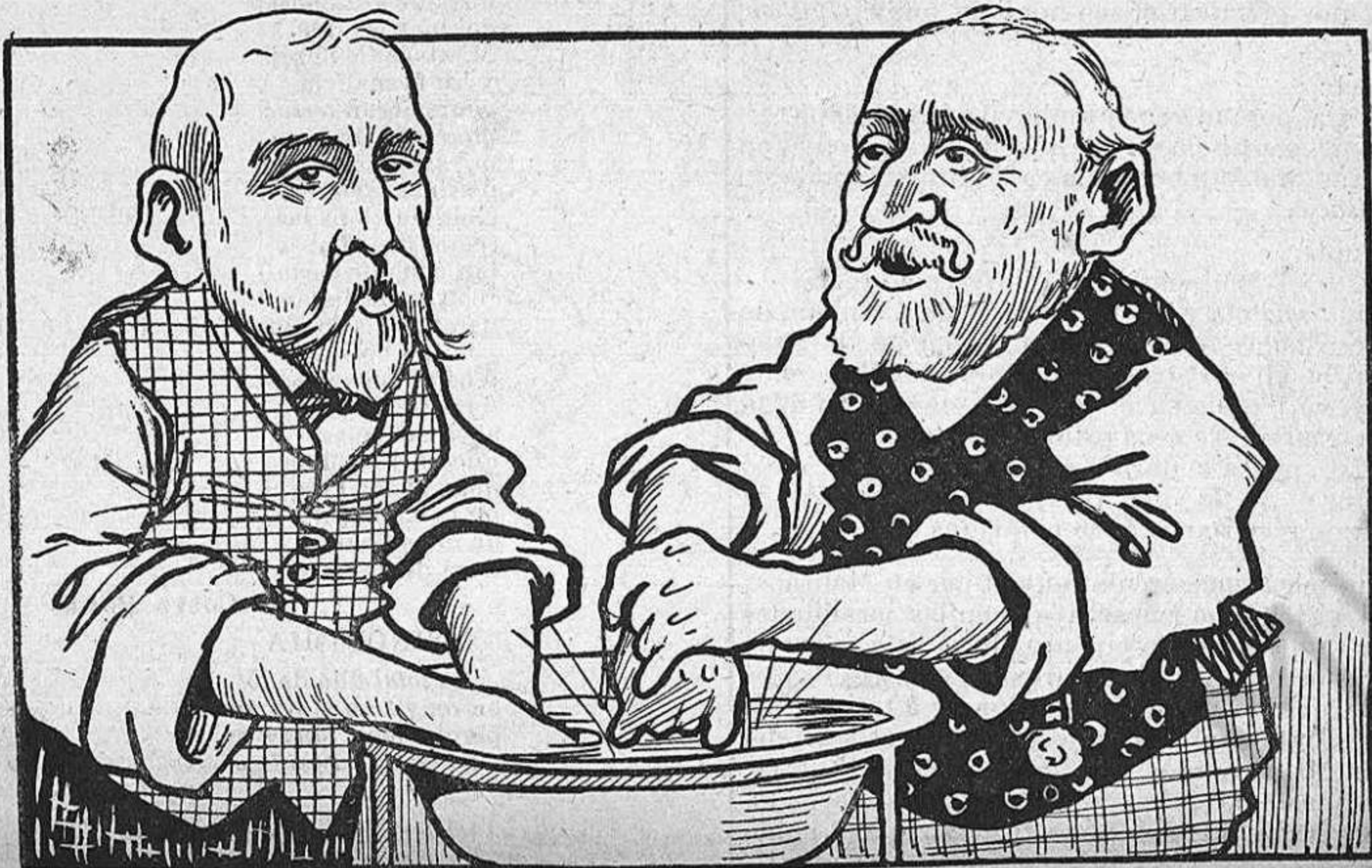
Preparatiu pel famós viatge

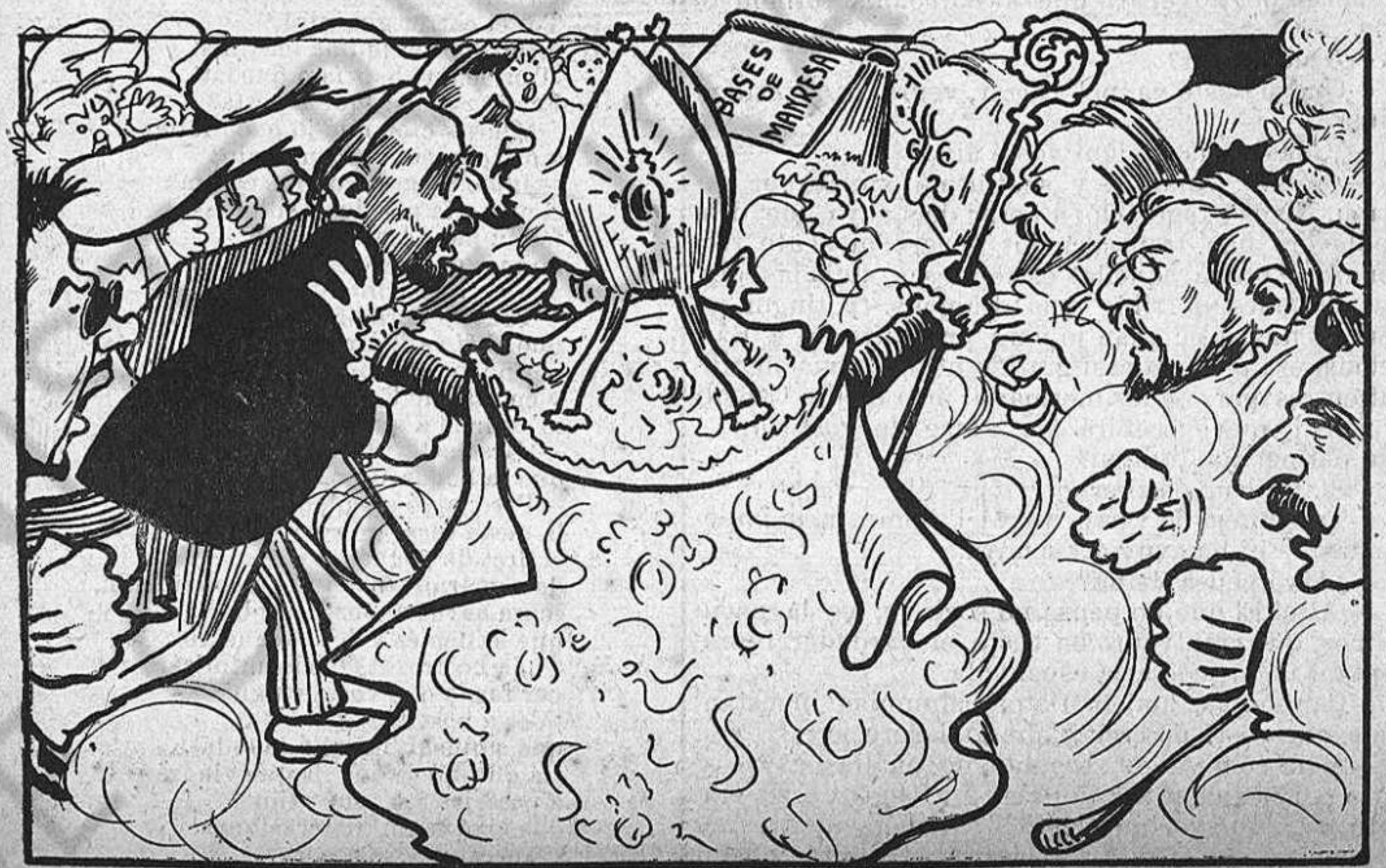
—Cotó fluix per las orellas y una miqueta d' árnicca per lo que pogués succehir.

La via estará convenientment adornada.

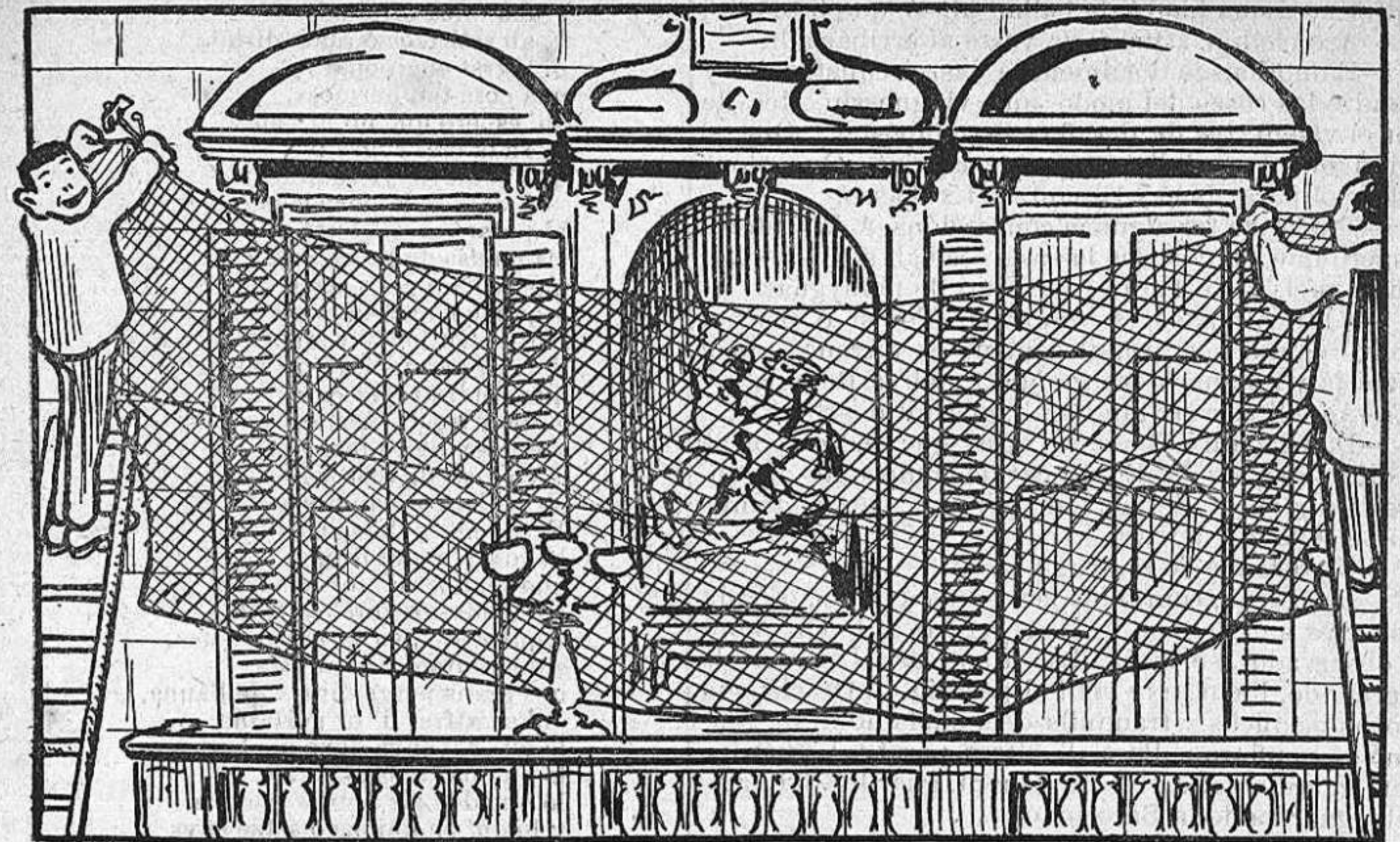
—¿No 'ns hi han convidat ni 'ns han dit res? Rentémosen las mans, noy.

A pesar de la intervenció de Sa Eminencia Ilustríssima, els regionalistas no s' han pogut entendre.

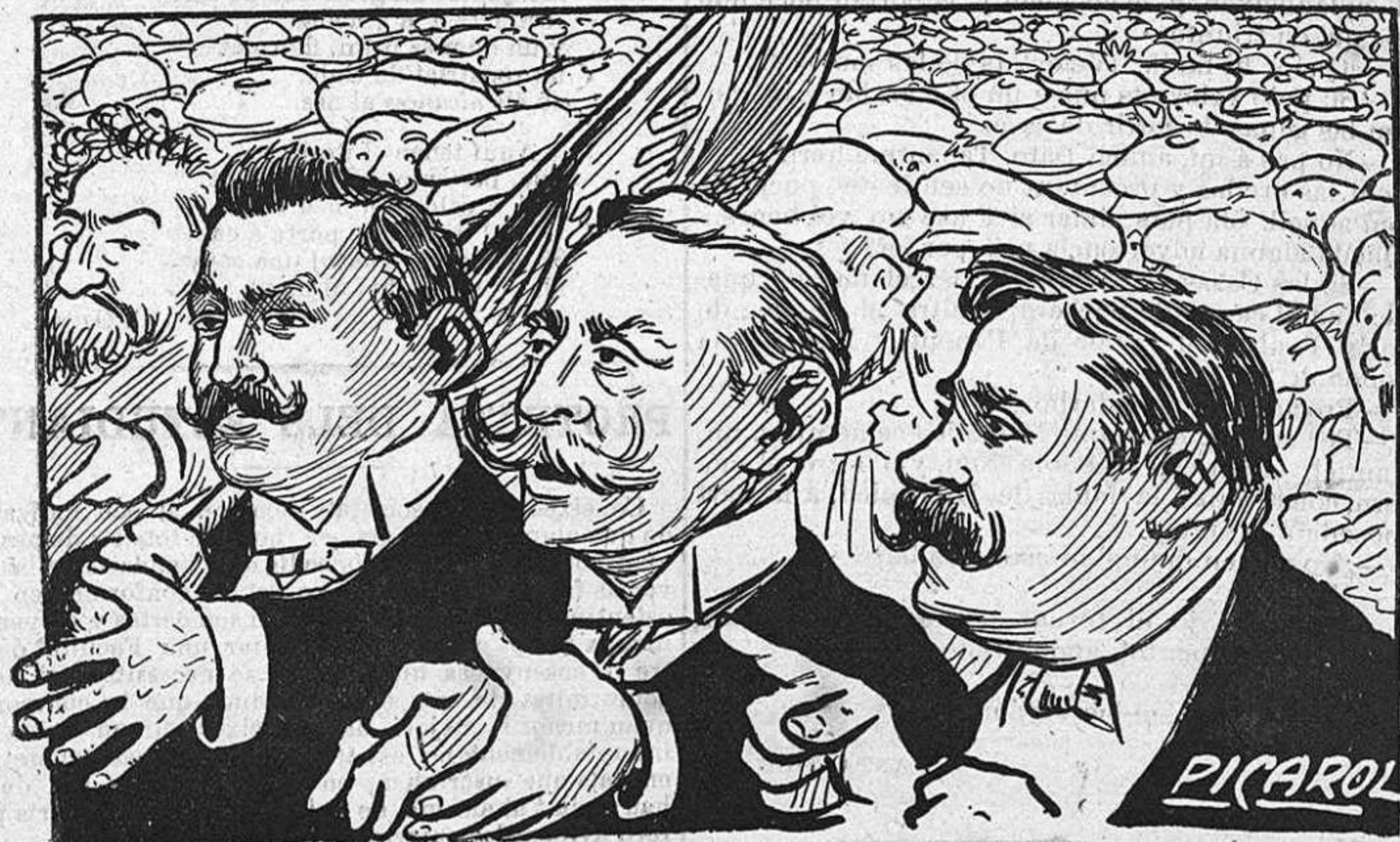
Ab las patillas ben rissadas, ¡qué 'n farà de goig el senyor Boladeres!

Com que aquí s' hi ha d' allotjar en Maura, una tela metàlica davant dels vidres no hi estará gens malament.

Els matalassers ja preparan las eynas.

Y 'ls jefes republicáns se disposan á cumplir ab el seu deber.

PICAROL